

et Antal dertil passende Skibe, saa at man kunde have en Dvæls. i Escadre, og Udvalget har tiltraadt Ministeriets Forslag i saa Henseende. — Den Rædsættelse, som foreslaaes under Nr. 19, er foranlediget ved det Duffe, at ikke Fregatten Sjællands Dogt skulde gaae over i det næste Finanssaar. Deri har Marineministeriet været ganske enig, og der er truffet Foranstaltning til, at Dogtet ender i dette Finanssaar, hvis ikke ganske uforudsete Omstændigheder skulde indtræde. Jeg skal ikke modsætte mig denne Rædsættelse, men jeg bør ved samme Leilighed forbeholde mig at søge en Forhøielse paa denne Conto, da det allerede nu lader sig forudsee, at det Krigsskib, som er i de vestindiske Farvande, ikke vil kunne paaregnes at være hjemme før ved Slutningen af den anden Maaned i næste Finanssaar. Der vil altsaa dertil behøves Midler, som jeg skal søge bevilgede ved tredie Behandling. — Forslaget Nr. 20, som er tiltraadt af Udvalget, skal jeg anbefale. — Den ærede Ordfører berørte kun let, hvad der findes fremført i Betænkningen Nr. 26, hvor der anstilles en Slags sammenlignende Beregning over det Antal af befarent Mandskab, som er indkaldt taar til Dvæls, i Sammenligning med det Antal af samme Art Mandskab, som var indkaldt ifjor. Jeg har den Fortrøstning, at de Oplysninger, som jeg har høvt Leilighed til at meddele den ærede Ordfører, ville faae den ærede Ordfører og de Medlemmer af Udvalget, som have fulgt ham ved denne Leilighed, til at see Sagen fra en anden Side, end her er antydet, og jeg skal derfor udtale det Duffe, at denne Deel af Betænkningen ikke maa betragtes som definitiv, men at Sagen maa blive underkastet, med de nu foreliggende Oplysninger for Die, en ny Forhandling i Finansudvalget, hvorved jeg ikke betvivler, at man jo vil komme til det Resultat, at Ministeriets Fremgangsmaade i dette Tilfælde er fuldstændig correct og forsvarelig og ganske overensstemmende med de Forudsætninger, som her have været paaberaabte.

Ordføreren: Som jeg berørte sidst, tror jeg ogsaa, at det Spørgsmaal vil blive Gjenstand for Forhandling i Udvalget, men jeg tror mig dog forpligtet til allerede nu at sige, at det ikke er mig aldeles indlysende, at det vil lede til noget væsentlig andet Resultat end det, der er fremkommet i Betænkningen. Da Ministeren første Gang fremlagde Forslag til Lov om Søværnets Ordning, var der ikke deri talt et Ord om det befarne Mandskab. Deraf maatte altsaa følge, at man fremdeles ved særlig Lov vilde søge det fornødne Antal udfkrevet af dette Mandskab. Ved Udvalgets Forslag blev § 3 sat ind, hvorefter der maatte tages af befarent Mandskab det fornødne Antal, dog saaledes, at Bemanningen af Skibene fastsattes ved et Regulativ. Jeg var blandt dem, der frygtede for at give en saadan almindelig Bemyndigelse, der stod i Modsetning til, hvad man ellers havde vedtaget, deels for Lægdsskullefolk og deels for de Børnepligtige ved Landhæren, hvis Uddannelsesetid og Indkaldesetid var bestemt, navnlig da man maatte gaae ud fra, og altid var gaaet ud fra, at de Befarne vare øvede Børnepligtige, som man kun indkalder, væsentlig fordi man er nødt til at bruge dem under den Dvælsudrustning, der navnlig skal tjene til at uddanne Lægdsskullemandskab. Der blev imidlertid under disse Forhandlinger fremført den Betragtning fra den anden Side, at deels maatte Regulativet være en Sikkerhed for, at der ikke vilde gøres for store Fordringer i den Henseende til det befarne Mandskab, og deels maatte ogsaa den Omstændighed lede til at antage, at der ikke vilde blive nogen særlig stor Brug for dem, nemlig at man nu mere og mere gik over til Brugen af Jernskibe, der ikke have nogen synderlig Reiskning, og hvor der altsaa ikke gøres særegne Krav paa det befarne Mandskab. Man forlangte til en Sammenligning med, hvad Folk man meente at kunne bruge, en Liste over det daværende Aars Udrustning, og denne Liste gik ud paa, at man behøvede 238 Mand. Lovforslaget blev